

REVISOR
 FOLIO
 A. VILADO

COMISSIONS de MESTRES

setembre 1972

Nº 3

VERSIO CATALANA

NO ALS CONSELLS DE GUERRA

R. LLORCA LÓPEZ	PETICIÓ FISCAL:	205 anys
C. GARCIA SOLER		180 anys
J. M. PALOMAS SANTAMARIA		34 anys
M. JIMENEZ HINOJOSA		28 anys
E. LÓPEZ AGÜILLAR		25 anys
T. GONZALEZ PARDO		25 anys
A. BARRERA PINOS		25 anys
R. CABALLERO DELGADO		25 anys
A. SERRAT		6 anys

Als quals hem d'afegir 8 OBRERS de la BAZAN del Ferrol de qui desco-
 neixem els noms i, les penes demanades; passaran per consell de guerra
 durant aquest mes.

NO A LA REPRESSIO, A LES TORTURES A L'ASSASSINAT

- 2 militants carlistes acaben de ser condemnats a 26 i 18 anys de presó.
- Ramon Llorca i Carles Garcia, acusats de preparar totes les explosions que hi ha hagut a Catalunya a partir de 1969 (fora de la de Santa Amèlia, naturalment), ho han "reconegut" tot després de ser hàbilment "interrogats" (en Llorca té un ronyó destrossat). Es probable que el tribunal augmenti la petició fiscal a PENA DE MORT.
- Manuel Jiménez, detingut a l'abril del 71, va ser "interrogat" al mateix lloc de la detenció i al cap de tres quarts d'hora van intentar "suïcidar-lo" per la finestra (unes quantes setmanes a l'hospital entre la vida i la mort).
- Alfred Serrat, detingut quan feia el servei militar, és acusat d'espionatge sobre la base d'unes cartes "en clau" i d'un dibuix que podria ser el de la seva caserna.
- Els 8 treballadors de la Bazán són acusats de llançar propaganda il·legal en una fragata en construcció per a l'Armada.
- 2 militants de l'ETA han estat assassinats a Lequeitio per la Guàrdia Civil, però milers de persones van sortir l'endemà al carrer a plantar cara als criminals.

La sèrie de consells de guerra en preparació és un bon exemple de la política terrorista del Règin, de la seva pretensió de negar les llibertats polítiques per al poble i de mantenir a tot preu la més brutal opressió i explotació sobre els treballadors.

Un consell de guerra no és evidentment ni una venjança de l'Estat contra algun grup o persona que li crea problemes, ni l'aplicació d'unes normes de justícia universals. Tota "justícia", tot tribunal serveix els interessos de la classe social que té el poder, que domina la societat.

Els consells de guerra del franquisme són només la forma més brutal d'aquesta "justícia" burgesa. Es a dir, aquests consells de guerra són un atac contra el moviment obrer i popular, un intent de frenar la seva acció cada cop més enèrgica aquests últims anys.

Ens podem demanar per què el Règin es veu obligat a utilitzar ara els consells de guerra i per què ho fa d'una manera tan silenciosa, tan poc espectacular en comparació amb el procés de Burgos de 1970.

Quan els diaris parlen del "malestar laboral i universitari" creixent, no fan més que dir a mitges que les classes populars han començat a perdre la por, a organitzar-se i lluitar pels seus interessos, i que el Règin és incapaç d'aturar el "malestar" només amb paraules, promeses i amenaces.

Això vol dir dues coses:

- que al Règin comencen a sortir-li malament algunes jugades --com la llei d'educació-- perquè el poble li planta cara, i que aquests errors només els pot compensar per ara amb un augment de la repressió.

- per acabar-ho d'arrodonir, a Franco se li acaba la corda i la coronació de Juan Carlos sense un mínim de "paz y orden" no farà més que debilitar encara l'Estat, Sembla, doncs, que l'única sortida que els queda és endurir molt la repressió.

Però si cada brutalitat del Règim és superada per una mobilització més forta que les anteriors, la repressió es torna un boomerang a les mans dels seus artistes. Això és precisament el que va passar amb el procés de Burgos. Van tenir la pretensió de fer un càstig exemplar, de manera que a tots se'ns fiqués la por al cos. Com que la nostra resposta va ser encara més exemplar que el procés, van haver de plegar veles i l'escarment va ser per a ells.

D'aquí en van treure una lliçó, que els escarments havien de ser més discrets, menys espectaculars, o fins i tot, que més valia suprimir els processos judicials i assassinar a cop calent: feina feta no té destorb. I això és realment el que fan ara, muntar els consells de guerra sense cap propaganda, o bé matar els militants d'ETA al moment d'agafar-los.

Per tant, per vencer aquesta repressió, què hem de fer?

Doncs ara parar la mà dels assassins, evitar la mort dels detinguts. Per això cal, primer, escampar al màxim la informació dels processos; segon, tirar endavant accions, com més massives millor. Així aconseguirem el nostre objectiu: fer que la gent perdi la por i vagi més lluny en la lluita contra el Règim per imposar els interessos del poble.

- QUE AQUESTA INFORMACIÓ ARRIBI A TOTS ELS COMPANYS!
- PARTICIPEM I FEM PARTICIPAR TOT EL POBLE A LES ACCIONS CONTRA ELLS CONSELLS DE GUERRA!!
- PER UNA MOBILITZACIÓ DE MASSES CONTRA LA REPRESSIÓ FRANQUISTA!!!

EL FRANQUISME: REPRESSIÓ CONTINUADA I SISTEMÀTICA CONTRA
LES MASSES POPULARS

¿ Per què se'ns considera "subversius" en exigir millores de les nostres condicions de vida i de treball?

¿ Per què se'ns considera "subversius" quan exigim un ensenyament gratuït i eficient a tots els nivells, moltes més escoles que atenuïn l'enorme dèficit existent, un ensenyament que respongui a les exigències del poble pel que fa al seu contingut i mètode?

¿ Per què se'ns considera "subversius" quan exigim unes condicions sanitàries (hospitals, metges, etc.) suficients?

¿ Per què se'ns considera "subversius" quan els barris perifèrics exigeixen unes condicions d'habitabilitat decentes?

¿ Per què se'ns considera "subversius" quan exigim els drets de reunió, d'associació, etc., que permetin organitzar-nos per obtenir totes aquestes reivindicacions?

La resposta és fàcil. Aquest règim que es va imposar per la força, al qual no ens acostumarem mai, està disposat a mantenir i prolongar aquesta situació repressiva que ens és un obstacle per obtenir aquestes i d'altres reivindicacions. Aquest règim no està disposat a fer concessions. Aquest règim només resol els problemes de les classes dominants i no li importen els perjudicis que causa al poble. Aquest règim només està disposat a controlar, reprimir els qui exigeixin les seves justes reivindicacions.

COM ES MANIFESTA AQUESTA REPRESSIÓ DINS EL SECTOR DE L'ENSENYAMENT:

indirectament, mantenint les nostres condicions deficitàries de vida i de treball; amb l'existència de nombrosos ensenyants parats (les places

de mestres interins no són concedides fins al cap de quatre o cinc mesos després d'haver començat el curs, durant aquest període un queda en situació de parat); mantenint i ampliant el nombre d'ensenyants en situació de treballadors eventuais (amb contracte anual que perpetua la interinitat), etc. Les múltiples situacions on ens trobem amb una repressió camuflada farien aquesta llista inacabable, però n'hem citat els casos més generals i importants.

directament, amenaçant i aplicant sancions concretades en:

- la no-renovació de contractes dels professors interins dels Instituts. Això vol dir que la denúncia arbitrària del director del centre o de la Delegació (parlant d'"elemento subversivo") impedeix la consecució del certificat de "buena conducta", o bé de treballar al centre, alhora que fa impossible que per d'altres mitjans (oposicions) s'obtingui un lloc de treball als centres estatals.

APROXIMADAMENT A ABRCELONA I COMARCA, A UNS 60 MESTRES I 50 PROFESSORS D'INSTITUT NO ELS HA ESTAT RENOVAT EL CONTRACTE

- La no-acceptació d'alguns professors de la Universitat de Madrid per l'ingrés al Cos d'Adjunts; les raons donades pel Ministeri han demostrat ser falses, ja que professors amb plens drets administratius no han estat admesos.
- la supressió dels estatuts de la Universitat de Madrid, no té d'altra finalitat que establir un "estat d'excepció" per a alumnes i professors; representa, doncs, l'arbitrarietat més descarada en l'aplicació de mesures repressives.
- la distribució de llistes negres a la Universitat de Madrid, enviades pel rector, i la prohibició de matrícula a estudiants considerats "subversivos".
- Els "despidos" realitzats en els centres estatals sense cap mena de justificació acadèmica (pensem a quants "despidos" la Magistratura s'ha pronunciat a favor del professor!).
- El control polític a què els directors d'Institut sotmeten els alumnes, les prohibicions de matricular-se, o bé els intents de forçar els professors a suspendre.

El catàleg de denúncia d'aquestes situacions podria ser interminable; facultats tancades de fet durant tot el curs escolar; amenaces continuades d'expulsió als professors, etc.; però nosaltres hem de remarcar que tot plegat no ens ha agafat desprevinguts, els discursos de Villar Palasí del 14 de febrer i el de Carrero Blanco més tard ja ens ho prometien.

La qüestió és:

¿QUÈ HEM DE FER EN UNA SITUACIÓ TAN DESCARADA D'APLICACIÓ DE LA REPRESSIÓ AL NOSTRE SECTOR?

- 1- Estendre al màxim l'explicació sobre aquestes situacions, perquè no afecta solament a unes minories, sinó que afecta a tothom, ensenyants i estudiants. Aquestes mesures repressives, com totes les que aplica un règim dictatorial, són arbitràries i injustes.
- 2- Cal que tots els sectors de l'ensenyament s'organitzin de forma estable, clandestina per poder realitzar i dirigir les més àmplies accions i, a la vegada, poder-nos cobrir de les noves mesures repressives que aplicaran.
- 3- Cal lluitar contra aquestes mesures de forma concreta i unitària, per reforçar-nos i debilitar el nostre enemic.

SOLAMENT AMB ACCIONS CONCRETES I UNITÀRIES CONTRA AQUEST AUGMENT DE LA REPRESSIÓ ACONSEGUIREM TAMBÉ MILLORAR TOTES LES NOSTRES CONDICIONS DE VIDA I DE TREBALL, ACONSEGUIREM TAMBÉ LES NOSTRES LLIBERTATS POLITIQUES